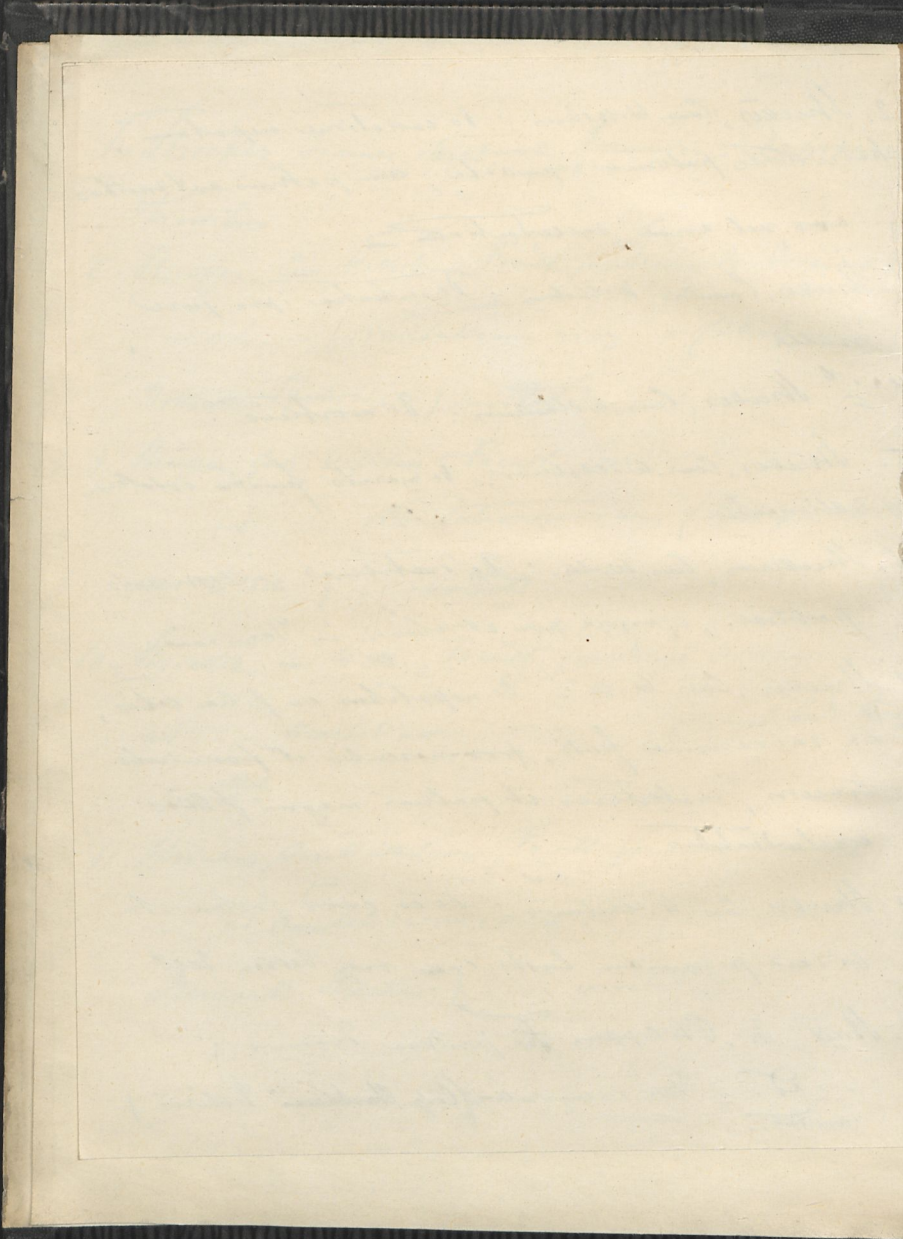

1738.

1. Benz, Joannes Andreas: De legitima parentum,
ab communionem bonorum conjugalem, in foro
Litterariensi exale.
2. ^{1. 6.} Herkel, Augustus Henricus: De differentia curatorum
liberi et bonorum.
3. Kuehn, Joannes Antonius: De juris Dictione Magistrat-
corum in sacro Romano imperio.
4. ^{1. 2.} Lilius, Ludolphus Gulielmus: De clausula codicillari
in testamento expressa et preceperunt subintellec-
ta.
2. Exempt.
5. Schuetze, Henricus Melchior: De apostasia Christianorum
ad Iudaismum.
6. Schuettenius, Henricus Melchior: De eo, quod justum
est circa restitutionem mutui mutata honestate
bonitate.

7. Streckler, Joannes Michael Bernardus : De praescript.
 Trinitus .
8. Streckler, Cos. Wilhelmus ; Facult. juridicae ex-decano .
 . . . et . . . Dissertationem inang. . . (Abraham
 Gualteri Fischeri) innotat.
9. Streckler, Cos. Wilhelmus , Facult. juridicae decanus .
 . . . et . . . Dissertationem inang. (Ludolphi Gualteri
 von Lilien) . . . innotat.
10. Streckler, Cos. W. G. , Facult. juridicae decanus . . .
 et . . . Dissertationem inang. . . (Johannis Rud. Benziger)
 innotat.
11. Streckler, Cos. Wilhelmus , Facult. juridicae decanus :
 . . . et Dissertationem inang. . . (J. Michaelis
 Bernardi Streckleri) . . . innotat.

12. *Streckor, Cons. Wilhelmus*: De catione nepotum,
hereditate petromarequisata, cum patris aut matris
avo vel avia succedentibus
13. *Streckor, Cons. Wilhelmus*: De sententia ipso jure
 nulla.
14. ² *Streckor, Cons. Wilhelmus*: De mortuis.
15. *Streckor, Cons. Wilhelmus*: De marito fundum dotalem
 alienante.
16. *Streckorus, Cons. Wilh.*: De doctrina successiois
 p^ubitral, epoque non et abusu in Germania
17. *Streckor, Cons. Wilh.*: De nepotibus ex filia ortis,
 in successione fundi, pro masculis et feminis
 concerni, materteris et patris magni filios
 excludentibus.
18. *Streckor, Cons. Wilhelmus*: De eo, quod iuratum est
 circa pecuniam austriacam v^oq. Peter Zell
19. *Strut, Dr. Philippus, Fac. Juridica Decanus*:
 . . . Dr. inyenrelem (Cap. Christiana P^ubitis)
 iam fact.

1
T
A
T
A

1738,1
DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA,

DE
LEGITIMA PAREN-
TVM, OB COMMVNIONEM
BONORVM CONJVGALEM,
IN FORO ZITTAVIENSI
EXVLE,

QVAM
EX DECRETO ET AVCTORITATE
MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
IN PERANTIQA ACADEMIA
ERFORDIENSI,

PRO

GRADV DOCTORIS

AC SVMMIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS ET PRIVI-
LEGIIS RITE CAPESSENDIS,

DIE XXVII. AVGVSTI, A. M DCC XXXVIII.

IN AVDITORIO ICTORVM MAJORI

SINE PRÆSIDE

PVBLCÆ ERVDITORVM DISQVISITIONI

SVMITTET
AVCTOR ET DEFENSOR

JOHANNES ANDREAS BENZ,

Remlinga-Francus.

ADVOCATVS ZITTAVIENSIS.

ERFORDIAE. Litteris HERINGII, Acad. Typogr.

DISSERTATIO INADVERTENS JURIDICA

DE

LEGITIMA PAREN-
TUM OR COMMUNIONEM
RATORVM CONVALIDAM
IN FORO ZITTAVIENSIS
EXVLE

GRADU

EX DECRETO ET AUCTORITATE
MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
IN PRAESENTIA ACADEMIAE
ZITTAVIENSIS

PRO

GRADU DOCTORIS

IN ADIUTORIO ICTORVM MAIORI
DIE XXVI MENSIS AUGUSTI
LICENSITAE CAUSAE

SIVE PRAXIDE

AVELLAE ERVITICVM DISCIPLINARI

AVCTOR ET DIRECTOR

JOHANNES ANDREAS BENZ

AVCTOR ET DIRECTOR

AVCTOR ET DIRECTOR

VIRIS
MAGNIFICIS, PRÆNOBILISSIMIS, AMPLISSIMIS,
EXCELLENTISSIMIS, CONSULTISSIMIS,
DOCTISSIMIS ATQVE PRVDEN-
TISSIMIS
INCLVTÆ REIPVBLICÆ
ZITTAVIENSIS
DOMINIS
CONSVLIBVS,
SYNDICO,
PRÆTORIBVS,
SCABINIS,
SENATORIBVS,
DOMINIS ATQVE PATRONIS
SVIS,

OMNI, QVA PAR EST VENERATIONIS ATQVE OBSEQVI
CVLTV PROSEQVENDIS
SPECIMEN HOC INAUGVRALE

D. D. D.

AVCTOR

INSTITUTUM
EXCELSISSIMUM
DOCTISSIMUM
INCLYTA REIPUBLICA
ZITAVIENSIS
DOMINIS
CONSULIBUS
SYNDICO
PRAETORIBUS
SCABINIS
SENATORIBUS
DOMINIS ATQUE PATRONIS
SUIS
OMNI QVAE IN REVERENTIA ATQUE OBEQUIA
LITTE PROCVENI
SPECIMEN HOC INVADEBILIT
A. D. D.
ACTOR

Q. D. B. V.

FX quo de conscribendæ meæ dissertationis inauguralis dictæ argumento sollicitus fui, alia alii præstantior sese mihi obtulit juris materia, ita ut optio mihi difficilis esset. Tandem placuit quæstio juris statutarii Zittaviensis, hætenus valde dubia & ambigua. Est enim inter Legistas, & morum localium tenaces apud nos desuper semel iterumque lis mota, nondum vero statuti declaratione publica ex jure incerto cerrum redditum, neque res in contradictorio, ut vocant, quantum ego scio decisa, sed contentiones partium per amicabilem compositionem plerumque sopitæ, aut ex diffidentia causæ penitus intermis-

A 2

sa

fa. Cum itaque Legistarum argumenta sint vulgaria, & cuius haud ignota, veniam L. B. dabit, si rationes meæ, breviter adductæ nutu ac renutu vix respondeant; Interim vale faveque!

§. I.

Successio conjugum jure & moribus Germaniæ varia est, quia Jus civile Romanum non in omnibus Provinciis & locis per modum regulæ receptum, ita, ut qui in eo se fundat, habeat intentionem fundatam. Quæ controversia etiam oritur in Foro Zittaviensi circa materiam de successione conjugum, parentibus adhuc in vivis, liberis vero ex justo matrimonio natis, ante defunctis.

§. II.

Animadvertens autem plurimum in statu causæ rite formando situm esse, tanto majorem diligentiam circa eum recte formandum impendendam esse judicavimus. Consistit enim theorema Juris Controversi in eo: *An scilicet maritus parentibus uxoris suæ prædefunctæ, post procreationem liberorum ex justis nuptiis, ante matrem tamen demortuorum, legitimam de illatis & bonis adventitiis edere teneatur?* Negativam cum teneamus, ad titulum DE LEGITIMA PARENTVM, OB COMMVNIONEM BONORVM CONJVGALEM, IN FORO ZITTAVIENSI EXVLE, dissertationi nostræ præfigendum commoti sumus.

§. III.

§. III.

Antequam vero in ipsa argumenta sententiæ nostræ inquiremus, simulque quæ huic opinioni obstant, refutemus, verba statuti, huc facientia opponere placet, quæ offendimus in *Tit. I. Von Erbfällen §. 21.*

dergleichen ist es auch mit der Frauen / wo sie sich mit ihrem Ehe-Manne vererbet hat und ihre Kinder / die fürder nicht Kinder hinter ihnen lassen / vor ihr auch todt sind / so bleibet ihr Dritttheil / mit der Gerada und Küsten-Geräthe bey des Mannes zwey Theilen / und keines ist des andern Freunden davon was zu geben verpflichtet / sondern erbet daselbige sein Guth nachm Todte auf seine nächste Freunde.

§. IV.

Non abs re erit, juxta morem consuetum, in ipsas voces inquirere, cum principium eruditionis intelligentia verborum sit, horumque prior ratio habenda *L. 1. ff. de reb. cred.* Verba autem rubricæ cum notissima sint, id circo eo breviores lineas circa eorum derivationem & explicationem ducere, potissimum vero respectum in acceptione juridica habere æquum putamus. I.) *Legitima* à lege dicitur, quia sola lege sine testatoris judicio aut arbitrio constituitur *L. 7. ff. de bon. damnat.* FRANZK. in *comment. ad Tit. ff. de inoff. testam. §. final. n. 1.* audit etiam quarta, §. 6. *F. de inoff. testam.* eo, quod olim indistincte quarta portio ejus partis esset quæ alias ad liberos ab intestato perveniret, auctam vero à sacratissimo Imperatore Justiniano eam esse pro numero succedentium ex *Nov. 18. c. 1.* satis constat.

A 3

(II)

II.) Parentes à verbo parere nominati, nobis proprie sic dicti veniunt, à quibus originem per nativitatem naturalem, eamque legitimam trahimus, non cognati aut propinqui, qua in significatione sæpius tam in scriptorum profanorum libris accipitur, cujus exempla congescit CASAVBON. *ad CAPITOLIN. in M. ANTON. PHILOS. c. 5.* ad verba: *adoptatus in aulicam domum, omnibus parentibus suis tantam reverentiam quantam privatus exhibuit, quam præprimis apud Gallos, qui voce Parents cognatos intelligunt.* III) *Communio* autem *bonorum* conjugum juxta statuta Zittaviensia, describitur, quod sit societas inter conjuges statuto approbata, vi cujus utraque pars bona sua in communem sortem confert, æquale lucrum & damnum invicem in se recipiendo. Tandem (V.) vox *exul* nobis hic denotat, quod exulat ex urbe Zittavia; neque in illa locum habet legitima parentum, adeoque extra solum patrium est, sive in eo non recepta, sive per metaphoram à patria quasi pulsa, vel proscripta.

§. V.

Evolutis igitur terminis, quid circa legitimam parentum, tam secundum Jus civile, quam patrium, scilicet statuta Zittaviensia, obtineat, despiciendum est.

§. VI.

Parentibus legitimam de Jure civili deberi, si ad regulas illius succeditur, extra controversiam est, eamque miserationis & pietatis ratione, itemque propter reciprocum successionis jus, quo cum liberis gaudent, communis DD. sententia approbat, ita ut plerique

cum

cum LAVTERBACHIO in *Compend. Jur. Tit. de inoff. testam. p. 49. n. 109.* ex jure naturæ materialiter eam parentibus competere autument, cujus sententiæ fundamentum in *Nov. 1. præfat. §. 2. & cap. 1. de testam in 6.* quærent. Decisio hujus quæstionis, cum nobis in responsione ad argumenta contraria non contemnendam utilitatem præbeat, in antecessum paucis delibanda est.

§. VII.

Jure naturæ liberos egentes parentes alere obstrictos esse, nemo inficias ibit, cum necare videatur, qui alimenta denegat, ipsum autem jus naturæ neminem lædere præcipiat. Ut igitur liberi & parentes habeant, unde se alere possint, relinquenda illis est aliqua portio bonorum, quæ in jure legitima, voce in sensu latiori sumpta, dicitur, hæcque, eo, quod alimenta contineat, jure naturali illis competere debet, ex adducto principio.

§. VIII.

Verum enim vero cum nobis vox *legitima* hic in sensu strictiori, quatenus alimenta haud complectitur, sed tantum portionem hæreditatis, parentibus post mortem liberorum, absque vivis descendantibus denatorum, debitam distincte denotat, quæstio quasi præjudicialis oritur: *an hæc legitima parentum debeatur jure naturæ?* Distinguo autem ante omnia inter officium liberorum erga parentes *necessitatis* & inter officium tale saltem *humanitatis*. Parentes sane jure naturali non habent jus absolutum & perfectum exigendi

di portionem hæreditatis à liberis relictae. Quamvis enim liberi à parentibus regulariter educantur, quæ educatio sine sumptibus fieri non solet, tamen liberi ad restitutionem sumptuum illorum absolute haud obligati sunt, quia parentum est, liberos educare, utpote in causa sint, ut existant, liberi vero, cum se ipsos educare nequeant, ab aliis ut educentur, necesse habent. Hinc liberi postquam educati sunt, parentibus quidem debent gratum animum, sed non restitutionem sumptuum. Ex quo sequitur: *Legitimam jure naturali parentibus non absolute deberi.* Quam sententiam HUGO GROTIUS de *J. B. & P. L.* 2. c. 7. §. 2. B. GRIEBNERVS in *Pr. Jur. Natur.* L. 4. c. 6. §. 5. confirmant.

§. IX.

Lege civili tamen introduci potuit, ut liberi, opibus instructi, parentibus suis, deficientibus descendibus, partem hæreditatis, in compensationem sumptuum, & ut inopes parentes post mortem liberorum se honeste sustentare queant relinquere obligati sint. Sic *Nov. 1. præfat.* partem quandam patribus & matribus distribuendam præcipit; Rationes, quibus Romani in sua Legislatione uti solent, non semper captandæ sunt, cum plerumque in iis adducendis plus justo soleant esse liberales, & mox ad ipsam naturam, mox ad æquitatem, provocant. Ita in genere pro legitima liberorum & parentum urgetur favor alimentorum, nec tamen propterea aliis in legibus valor huic vult tribui, quæ militi facultatem parentibus adimendi legitimam concedunt *L. 9. & 24. C. de inoff. testam.*

testam. Jus Canonicum *Cap. 1. de Testam. in 6.* legitimam liberorum & parentum confirmavit, sed ex iisdem rationibus; unde dispositio Juris Canonici incidit cum dispositione Juris civilis Romani.

§. X.

Jus autem naturale varie sumitur, atque primario denotat vel facultatem moralem libere agendi, vel legem, ita, & non aliter agendi. *Priori* in sensu concedimus, Legitimam esse juris naturalis, v. B. THOMAS. *Jurispr. div. L. 2. c. 12. n. 104. seq.* quia certam partem hæreditatis parentibus relinquere lege divina naturali non est prohibitum, imo consilii, & æquitatis, si liberi sunt locupletiores, parentes vero in opes. Pertinet tamen hoc consilium ad jus imperfectum v. *Obf. Hal. rom. 6. obs. 27. seq.* neque inde sequitur obligatio liberorum *universalis*, sed officium saltem humanitatis & gratitudinis, aut, si mavis, miserationis & pietatis. Quatenus vero jus naturale sumitur pro Lege, & necessitate, ita, & non aliter agendi, negamus, Legitimam esse juris naturalis absolute obligantis.

§. XI.

Strato igitur sufficienti fundamento, legitimam non esse juris naturalis, quatenus pro lege sumitur, sponte sua inde sequitur, eam lege & consuetudine loci speciali contraria minui & prorsus tolli posse arg. *L. 35. ff. de divers. regul. Jur. ZOESIVS ad ff. Tit. de inoff. testam. n. 109.* Jus enim Romanum saltem receptum est, salvis consuetudinibus Germaniæ, B. STRYCK. *in U. M. ff. pref. §. 27. seq.* SCHILT. *pr. Jur. Rom. Ex. 1.*
B
§. 22.

§. 22. Sic legitima parentibus debita, in ipsa Republica Romana videbatur rigor Legis nimis universalis, unde JCri Romani eum rigorem ad milites haud pertinere statuebant, iisque facultatem, parentibus adimendi legitimam, expresse concedebant. *d. L. 9. § 24. C. de in off. Testam.* Id autem, quod militi Romano iustum erat, aliis civibus æquum erit. Ubi igitur consuetudo loci ante receptionem Juris Justiniani obtinuit contraria, ibi magis & primo respiciendum ad statuta loci conf. HERTIVS *diff. de consult. LL. § Fud. in spec. R. German. Imper. Rebus publ. §. 10. seq.* De statuto SCHWEIDNICENSI & JAVERENSI, in Ducatu Silesiæ ubi pater liberos legitima pro lubitu privare potest, testis est B. STRYCK. *in U. M. ff. Tit. de in off. testam. §. 17.* statuti SERVESTANI, quod liberis legitimam maternam auferat, meminit J. CÖPPEN. *in usu Pract. Inst. imperial. L. 1. Obs. 121. n. 15.*

§. XIII.

Ratio dicendi à me tamen petit, ut paulo altius ad *originem* hujus legitimæ progrediar, qui in Romanorum statu civitatis & necessaria hæredis institutione quærenda. Nimirum parentes liberis legitimis, & vice versa liberi parentibus, ex testamento legitimam cum hæredis institutione necessario relinquere tenebantur. *Tit. I. de quærel. inoff. Nov. 117.* Hunc Romanorum statum civitatis & factionem testamenti ignorabant Germani antiquissimi, teste CORN. TACIT. *de mor. Germ. c. 20. verb. hæredes sui cuique liberi, & nullum testamentum. Si liberi non sunt, proximus gradus in suc-*

successione fratres, patrum avunculi. adeoque etiam Legitimam tum liberorum, tum parentum. Unde varia statuta civitatum Germanarum vestigia, Juri Romano contraria. Præsertim Zittavia nostra amavit jus patriam antiquum, aliquando & oppressum feliciter restauravit. Pertinet huc communio omnium bonorum inter conjuges, quæ in Germania olim ubique obtinuit. v. ILL. BÖHMER *Introd. in Jus Digest. L. 22. Tit. 21. §. 21. in fin. add.* D. JOH. GE. KNOBLAUCH. *Diss. inaug. de communiõne bonor. inter conjuges Zittav. Lips. 1731.* hab. Quare de hac communiõne scribere hic supersedeo. Sufficiat nobis significatum vocis in statuto occurrentem, vererbet, quod liberos ex justis nuptiis procreare denotat, ex ipsis verbis statuti *Tir. I. cit. §. 8.*

Gewinnen aber Ehe-Leuthe Kinder mit einander/
und Erben.

explicuisse.

Jure enim patrio dirigitur successio ad modum communions bonorum, quæ constituitur, si liberi à parentibus vivi, ex justis nuptiis nascuntur. Apud Zittavienses olim hi boni mores per solam traditionem ad posteros translati, instar legis valebant, adeoque & materia successions Zittaviensis non secundum LL. scriptas, & jura peregrina, in genere recepta, dijudicanda, sed ex fontibus juris patrii, non scripti, sed traditi, atque per actus civium idoneos publica papprobatione introducti.

§. XIV.

Effectus hujus communions bonorum est, quod

ex collatione bonorum §. IV. descripta, ipsa omnium bonorum proprietates & dominium quoddam inter conjuges communicetur *arg. L. 58. ff. pro soc. mutuumque jus succedendi superstiti conjugi in bona universa, liberis amplius non existentibus, tribuatur. Sic enim de marito statuta disponunt Tit. 1. Von Erb-fällen §. 17.*

Und dieweil wir denn in dieser Königlichlichen Stadt zu solchem Rechte sitzen/ daß der Mann/ der sich mit seinem Weibe vererbet/ in den Güthern, so sie mit einander überkommen, zwey Theil und das Weib ihren dritten Theil erbet/ so soll niemand kein Heer Gewette in des Mannes zwey Theil/ auch niemandes kein Küsten Geräthe in des Weibes Dritttheil haben. Denn allein die Kinder/ es sey Sohn oder Tochter/ welche die Eltern überleben/ die theilen solches gleich unter sich.

de uxore superstita. § 20.

und stirbt der Mann/ der sich mit seinem Weibe also vererbet hat/ und daß seine Kinder/ die fürder nicht Kinder hinter ihnen lassen/ vor ihr Todt seyn/ so bleiben seine zwey Theil samt dem Heergewette bey seinem nachgelassenen Eheweibe/ und ihrem dritten Theil.

& §. 21.

dergleichen ist es auch mit der Frauen/ wo sich die mit ihrem ehlichen Manne vererbet hat/ und ihre Kinder/ die fürder nicht Kinder hinter ihnen gelassen, vor ihr auch todts seyn/ so bleibet ihr Dritttheil mit der Gerade und Küsten-Geräthe bey des Mannes

nes

nes zwey Theilen/ und keines ist des andern Freun-
den davon was zu geben schuldig/ sondern erbet
dasselbige sein Guth nach dem Tode auf seine
nächsten Freunde.

§. XV.

Vides hic Jus traditum in scripturam redactum,
quod sub Rege SIGISMUNDO, Gloriosiss memorix, Ao.
MDX. primitus factum. Quæ temporis circumstan-
tia ideo notanda, quia Jus Rom. demum sub Maximi-
liano, constituta Camera, erupit. Lusatix Marchiona-
tus autem regno Bohemix in incorporatus fuit, ita ut
receptio juris Romani, quoad legitimam parentum,
per modum regulæ in nostra Zittavia antea probanda
est. Qui itaque se fundat in jure Justiniano & Cano-
nico, tanquam jure communi, in Lusatia recepto, non
statim habet intentionem fundatam, quia utrumque
jus in Lusatia tantum receptum est per modum exce-
ptionis, ubi scilicet statuta loci, & jura provincialia,
denique jura Saxonica, silent, nihilque determinant.
Quæ cum ita sint, salvis moribus Zittaviensibus, sta-
tuimus, quod communio bonorum universalis inter
conjuges impediatur atque excludatur legitimam paren-
tum. Vir aut uxor enim, si liberi ex matrimonio qui-
dem extiterint, ante parentes autem rursus è vivis de-
cesserint, conjugum post mortem in universa bona existit
hæres.

§. XVI.

Rationes pro negativa, sive quod parentibus, qui
B 3 su.

superfunt, non debeat legitima, patent ex antecessis, quia scilicet 1) Legitima parentum jure Divino positivo & naturali non est præcepta, adeoque jure Divino Universali liberæ facultatis 2) quod Jus Romanum & Canonicum in Lusatia tantum receptum sit per modum exceptionis, salvis scilicet statutis loci, & juribus provincialibus 3) quod is, qui in verbis statuti Zittaviensis se fundat, habet intentionem fundatam 4) quod §. 17. 20. & 21. Tit. 1. von Erb-Fällen statuta Zittaviensia se invicem interpretentur, 5) quod jus hoc singulare civitati competens, sit instar exceptionis & privilegi, in favorem communionis bonorum conjugalis, & commercii inde promovendi utiliter concessi, 6) quod omnia causæ & rationi inducti hujus juris singularis, etiam quoad legitimam parentum, exacte respondeant. Quod si enim conjux conjugi in universa bona solus existit hæres & omnes alii statuto excluduntur, sequitur, quod & parentibus in bonis defunctæ conjugis non debeat legitima. Maritus enim aut uxor, detracta legitima parentum, non in bona universa, quod tamen existentia prolis operatur, sed in quædam tantum bona succederet, neque commodo & lucro ex ista communionem resultante, plenarie frueretur. Nostram quoque sententiam 7) insigniter juvant verba in Tit. 1. §. 19. stat. Zittav. occurrentia:

So aber die Eltern beyde tod/ was alsdenn von Gerade und Heergewette vorhanden/ theilen die Kinder/ so viel deren am Leben/ zugleich unter sich/ wo aber nicht Kinder seyn/ so nehmen es des lezt verstorbenen Eltern nächste Freunde/

cum

cum hoc casu solis ultimo defuncti conjugis proxime succedentibus univēsa hæreditas, nulla interjecta mentione legitimæ parentum, deferatur. Nec malè §) argumentum à contrario pro nostra sententia ex hoc ducitur, quod juxta stat. Zittav. *Tit. III. von Erbnehmungen* dispositum sit, parentes, liberis sine prole defunctis, generatim succedere, ergo facta procreatione sobolis, eaque ante parentes defuncta, ab ultimis defuncti conjugis proxime succedentibus parentes legitimam exigere minime posse inferitur.

§. XVII.

Promissi in §vo III. memores, nunc ea, quæ sententiæ nostræ objiciuntur, adducamus. Præcipuum contra sententiam nostram argumentum exinde desumptum est, legitimam parentibus jure naturali deberi, quam vero vulgarem opinionem §vo VIII. removimus, simulque ad LL. adductas in §. IX. respondimus, ita, ut præter GOTHOFREDI assensum in notis ad L. 7. ff. de bon. damnat. pro nostra opinione plura addere super sedeamus.

§. XVIII.

Majorem vim *Const. El. Saxon. 12. P. 3.* tanquam legi publicæ, qua statutum aut consuetudo, parentibus legitimam adimens, nullum dicitur, inesse apparet. At dum Constitutiones Electorales in Lusatia superiori in vim legis publicatas esse nullibi deprehendamus, & statutum hac in causa à Serenissimo Electore expressè non revocatum, potius ei ad huc standum est.

§. XIX.

§. XIX.

Ratio tamen aliorum maxime apparens est, qui ideo legitimam parentibus adscribunt, quia ea statutis non sit expresse adempta, à liberis vero regulariter adimi non possit CARPZ. P. 3. C. 12. def. 1. 3. §. 4. unde saltem singulare in foro Zittaviensi esset, ut si de legitima parentum respectu filii, mariti, quærat, ea ex duobus mariti partibus, si vero respectu filix uxoris, ex tertia uxoris parte adhuc sit petenda & relinquenda. V. D. KNOBLAVCH d. diff. in aug. de commun. honor. Conj. Zittav. cap. 2. §. 24. ibique præjudicium F. J. Vir. M. Dec. 1727. Non tamen hæc sententia propter argumenta §vo XVI. adducta valet.

§. XX.

Nec ad rem quicquam facit, statutorum verba stricte esse accipienda, non vero ex tendenda, HARTM. PIST. L. 1. Q. 16. n. 23. statutum enim Zittaviense quando parentibus legitima ex eo denegatur, non extenditur, sed quod ejus rationi jam inest, ex statuti mente tantum declaratur, per ea, quæ tradita sunt §. XVI.

§. XXI.

Denique non infimum argumentum pro legitima parentum ex statuto Zittaviensi, *Auffgaba* dicta, ducitur, quæ eundem effectum cum communione bonorum, per procreatos liberos habet, atque in eorum locum surrogatum est, unde etiam soboles charactæ, ein Pappiernes Kind dicta. vid. D. I. C. KIBEL

BEL

BEL in *diff. de Aufgaba Zittaviensi* §vo XXV. quæque ut jure valida sit, requirit, ut parentibus legitima salva maneat. D. KIBEL. in *cit. diff.* §. XXII. Sed respondeo, quod in *Aufgaba Zittaviensi*, quæ est donatio inter virum & uxorem reciproca, statuto loci permiffa, jam consuetudo specialis contraria, de legitima parentibus relinquenda, invaluit, vid. Formulam de *Aufgaba Zittav.* in *d. diff.* D. KIBEL id quod tamen de fucceffione conjugum ab intestato, liberis quidem natis, sed ante parentes rursus defunctis, dici nequit, potius secundum jus traditum, conjux conjugi solus existit hæres.

§. XXII.

Plura quidem de legitima parentum dici possent, verum cum nobis paucis eam attingere animus fuit, ulteriorem autem deductionem aliis, præstantiori iudicio pollentibus, relinquere, Deo Ter Optimo Maximo devotissimas persolvimus grates pro clementissime concessis viribus, & humillimè obtestamur velit conatibus nostris impofterum benignissimè adesse, eosque in sui gloriam, & proximi utilitatem dirigere, sic eorum felicissimus erit.

F I N I S.

Erft, Diss., 1730

ULB Halle
005 367 816

3

173811
DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA,

DE
LEGITIMA PAREN-
TVM, OB COMMVNIONEM
BONORVM CONIUGALEM,
IN FORO ZITTAVIENSI
EXVLE,

QVAM
EX DECRETO ET AVCTORITATE
MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
IN PERANTIQA ACADEMIA
ERFORDIENSI,
PRO
GRADV DOCTORIS
AC SVMMIS IN VTROQVE IURE HONORIBVS ET PRIVI-
LEGIIS RITE CAPESSENDIS,
DIE XXVII, AVGVSTI, A. M DCC XXXVIII.
IN AVDITORIO ICTORVM MAIORI
SINE PRÆSIDE
PVBLICÆ ERVDITORVM DISQVISITIONI
SVBMITTET
AVCTOR ET DEFENSOR
JOHANNES ANDREAS BENZ,
Remlinga-Francus.
ADVOCATVS ZITTAVIENSIS.

ERFORDIAE. Litteris HERINGII, Acad. Typogr.